

EDITORIÁL

*Keď čas
znežnie*

...

Neha a pohladenie sa žiada každému z nás, či vo všedný deň, či v čas sviatočný. V čase vianočnom je táto túžba neutíchajúca.

*Otvárame svoje srdcia a náruče. Nevie-
me sa nabažiť ľudského tepla. Prilhneme k
sebe, posilňujeme svoje duše vzájomnou
blízkosťou. Dlane mäknú a hľadajú teplo
druhej dlane. Oči, aj nás dospelých, sa
rozjasnia. Hrajú v nich iskierky šťastia a
nádeje. Nádeje, že aspoň v čase narodenia*

Krista, budú ľudia ľuďmi.

*V čase vianočnom nás pohltia spomienky,
spomienky na tých, ktorí na nás hľadia z
nebeskej diaľky, a voľakedy boli súčasťou
našich životov, mamy, otcov, bratov, ses-
try... na známych a neznámych. Na všet-
kých, ktorí sa radujú alebo skláňajú pod
tárou trápenia, choroby, osamotenía.
V čase štedrých dní budme štedrí. Prestri-
me stôl hojnosti, zasadnime, spojme ruky
a hľadme do plamienka vianočnej sviečky*

*s očistenou myslou a nehnúcou túžbou po dobre.
Dobre, ktoré sa ukrýva v každom z nás. Budme k sebe
dobrí a láskaví nielen v čase sviatočnom, ale aj v toku
všedných dní. Darujme si dobro nielen pod vianočný
stromček, ale ako nehmatateľný dar každodenne.*

...zamrzli studničky i slzy,

len teplé chodníčky s bielymi stopami

vinú sa za nami,

sme ľudia dobrej vôle,

všetci sa zídeme pri vianočnom stole...

ZUZKA